

“मीठे बच्चे— बाबाले तिमीलाई संगममा जुन स्मृति दिलाउनुभएको छ, त्यसको स्मरण गरेमा सधैं हर्षित रहनेछौ ।”

प्रश्नः— सधैं हल्का रहने युक्ति के हो ? कुन साधनलाई अपनायौ भने खुशीमा रहन सक्नेछौ ?

उत्तरः— सधैं हल्का रहनको लागि यस जन्ममा जे-जे पाप भएका छन्, ती सबै अविनाशी सर्जनको अगाडि राख । बाँकी जन्म-जन्मान्तरको पाप जुन शिरमाथि छन् त्यसको लागि यादको यात्रामा रहने गर । यादबाटै पाप काटिन्छ, फेरि खुशी रहनेछ । बाबाको यादबाट आत्मा सतोप्रधान बन्नेछ ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबा सम्झाउनुहुन्छ— तिमीलाई स्मृति आएको छ— हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका थियौं, हामीले राज्य गथ्यौं, हामी वास्तवमा विश्वको मालिक थियौं । त्यति बेला अरू कुनै धर्म थिएन । हामीले नै सत्ययुगदेखि जन्म लिँदै ८४ को चक्र पूरा गर्नुपर्छ । सारा कल्पवृक्षको स्मृति आएको छ । हामी देवता थियौं, फेरि रावण राज्यमा आयौं, त्यसपछि देवी-देवता कहलाउन लायक रहेनौं, त्यसैले धर्म नै अर्कै मान्यौं । अरू कसैको पनि धर्म बदलिँदैन । जस्तै, क्राइस्टको क्रिश्चियन धर्म, बुद्धको बौद्ध धर्म नै चल्दै आएको छ । सबैको बुद्धिमा छ बुद्धिले फलानो समयमा धर्म स्थापना गर्नुभयो । हिन्दूहरूलाई आफ्नो धर्मको बारेमा थाहै छैन । हाम्रो हिन्दू धर्म कहिले शुरू भयो, कसले बनायो ? लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् । सारा सृष्टि चक्रको ज्ञान तिमी बच्चाहरूलाई नै छ, यसलाई भनिन्छ ज्ञान-विज्ञान । उनीहरूले विज्ञान नाम राखेछन् तर बाबा त्यसको अर्थ सम्झाउनुहुन्छ— ज्ञान र योग, रचयिता र रचनाको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान, अहिले तिमी सम्झन्छौ— हामीले पनि केही जानेका थिएनौं, नास्तिक थियौं । सत्ययुगमा त यो ज्ञान हुन सक्दैन । अहिले तिमीलाई टिचरले पढाउनु भएको छ । पढेर तिमीलाई राज्य-भाग्य मिल्छ किनकि तिमीलाई रहनको लागि सृष्टि चाहिन्छ । यस पुरानो सृष्टिमा त पवित्र देवी-देवताहरूले पाउ राख्न सक्दैनन् । बाबा आएर तिम्रो लागि पुरानो दुनियाँ विनाश गरेर नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ । हाम्रो लागि विनाश अवश्य हुनेछ । कल्प-कल्पान्तर हामी यो पार्ट बजाउँछौं । बाबा सोध्नुहुन्छ— पहिले कहिले मिलेका थियौ ? अनि भन्दछन्— बाबा, हर कल्प मिल्छौं, हजुरबाट राज्य-भाग्य लिन । कल्प पहिले पनि बेहदको सुखको राज्य मिलेको थियो । यो सबै कुरा जुन स्मृतिमा आएका छन्, अब त्यसको स्मरण हुनुपर्छ, जसलाई बाबा स्वदर्शन चक्र भन्नुहुन्छ । हामी पहिले सतोप्रधान थियौं । हरेक आत्मालाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ, यो पनि स्मृति आएको छ । हामी आत्मा सूक्ष्म अविनाशी हौं, यसमा पार्ट पनि अविनाशी छ जुन चलिरहनेछ । यो बनी-बनाऊ बनिरहेको छ... यसमा नयाँ कुरा कुनै थप्न वा घट्न सक्दैन । कसैले पनि मोक्षलाई प्राप्त गर्दैन । कसैले मुक्ति माग्छन्, मुक्ति अलग, मोक्ष अलग हो । यो पनि स्मृतिमा राख्नु छ । स्मृतिमा भयो भने अरूलाई पनि स्मृति दिलाउनेछन् । तिम्रो धन्दा नै यही हो । बाबाले जे स्मृतिमा ल्याउनुभएको छ, त्यो फेरि अरूलाई पनि स्मृति दिलाऊ, तब उँच पद पाउन सक्नेछौ । उँच पद प्राप्त गर्नको लागि धेरै मेहनत गर्नुपर्छ । मुख्य मेहनत हो योगको । यो हो यादको यात्रा, जुन बाबा सिवाय अरू कसैले सिकाउन सक्दैन । अहिले तिमी मनुष्यबाट देवता बन्ने पढाइ पढ्छौ । तिमी जान्दछौ— हामी अब फेरि नयाँ दुनियाँमा जानेछौं । त्यसको नाम नै हो अमरलोक । यो हो मृत्युलोक । यहाँ त अचानक बसी-बसी मृत्यु आउँछ । वहाँ मृत्युको नाम नाम-निशान हुँदैन किनकि आत्मालाई त वास्तवमा कालले खाँदैन । कुनै मिठाई कहाँ हो र । ड्रामा अनुसार जब समय हुन्छ, आत्मा जानेछ । जुन समय जसलाई जानु छ, ऊ जानेछ । कालले कुनै पक्रिदैन । आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ । काल केही पनि होइन । यो त कथा बनाएका हुन् । त्यो हो अमरलोक, वहाँ निरोगी काया रहन्छ । सत्ययुगमा तिमीहरूको आयु पनि लामो थियो, योगी थियौ । योगी र भोगीको फरक पनि अहिले थाहा भएको छ । तिम्रो आयु वृद्धि हुँदै गइरहेको छ । जति तिमी योगमा रहन्छौ, उति पाप भस्म हुनेछ अनि पद पनि उँच मिल्नेछ, आयु पनि लामो हुनेछ । जसरी राजा-रानी आयु पूरा गरेर शरीर छोड्छन्, प्रजाको पनि यस्तै हुनेछ । तर पदको फरक हुन्छ ।

अब बाबा तिमीलाई भन्नुहुन्छ— स्वदर्शन चक्रधारी बच्चाहरू, यो अलंकार तिम्रो हो । तिमी गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान रहन्छौ । तिमी बाहेक अरू कोही रहन सक्दैनन् । यस जन्ममा हामीले कति पाप गरेका छौं, यो पनि स्मृतिमा आएको छ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— ती सबै अविनाशी सर्जनका अगाडि राख्यौ भने हल्का हुनेछौ । बाँकी जन्म-जन्मान्तरको पाप जुन शिरमाथि छ, त्यसको लागि योगमा रहनु छ । योगबाट नै पाप काटिन्छ, खुशी रहनेछौ । बाबाको यादबाट सतोप्रधान बन्नेछौ ।

थाहा छ- हामी यादबाट यो बन्नेछौं, त्यसैले कसले याद गर्दैन र ? तर यो युद्धको मैदान हो, मेहनत गर्नुपर्छ, यति उँच पद प्राप्त गर्नको लागि । बेहदका बाबासँग हामीले उँच भन्दा उँच वर्सा लिन्छौं, कल्प-कल्प लिन्छौं, यो पनि तिमीलाई स्मृति आएको छ । तिम्रो पासमा धेरै आउनेछन्, आएर महामन्त्र लिन्छन् मन्मनाभवको, मन्मनाभवको अर्थ हो आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर । यो हो महान् मन्त्र, महान् आत्मा बन्नको लागि । उनीहरू कुनै महात्मा होइनन् । महात्मा त वास्तवमा श्रीकृष्णलाई भनिन्छ किनकि उनी पवित्र हुन्छन् । देवताहरू सदैव पवित्र रहन्छन् । देवताहरूको हो प्रवृत्ति मार्ग । संन्यासीहरूको हो निवृत्ति मार्ग । स्त्रीहरूले त धक्का खाँदैनन् । यो सबै अहिले कलियुगमा विकृति आएको छ । स्त्रीहरूलाई पनि संन्यासी बनाएर लिएर जान्छन् । फेरि पनि उनीहरूको पवित्रताले सृष्टि थामिन्छ । जसरी पुरानो घरलाई मर्मत आदि गरेपछि नयाँ बन्छ । यी संन्यासीले पनि मर्मत गरेर केही बचाव गर्छन् । तर बाबा भन्नुहुन्छ- त्यो धर्म नै अलग छ, पवित्र बन्छन् ।

भारत खण्डमा नै यति धेरै देवी-देवताहरूको मन्दिर, भक्ति आदि छ । यो पनि खेल हो, जसको वृत्तान्त तिमी बताउँछौ । भक्ति मार्गको लागि यी सबै चाहिन्छ । एक शिवको नै कति नाम राखिदिएका छन् । नाम अनुसार मन्दिर बन्दै गए । अनगिन्ती मन्दिर छन् । कति खर्च हुन्छ । मिल्छ फेरि पनि आधाकल्पको सुख । धेरै पैसा लगाउँछन्, मूर्तिहरू टुटफुट भएर जान्छन् । वहाँ त मन्दिर आदिको कुनै आवश्यकता नै हुँदैन । आधाकल्प भक्ति चल्छ, आधाकल्प फेरि भक्तिको नाम हुँदैन, यो पनि अहिले स्मृति आएको छ । बाबाले कति स्मृति दिलाउनुभएको छ- यस विविध वृक्षको । केवल कलियुगको आयु नै ४० हजार वर्ष भए फेरि त क्रिश्चियन आदिको आयु पनि धेरै बढ्ने थियो । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- क्रिश्चियन धर्मको यति नै लिमिट (हद) छ । यो जान्दछन्- क्राइस्टको यति समय भयो, फलानोको यति समय भयो धर्म स्थापना गरेको, तर फेरि जान्छन् कहाँ ? यो जान्दैनन् । कल्पको आयु नै लामो बनाइदिएका छन् । अहिले तिमी जान्दछौ- यो त विनाशको तयारी भइरहेको छ । उनीहरूको हो विज्ञान, तिम्रो हो शान्ति । तिमी जति शान्तिमा जानेछौ, उति उनीहरूले विनाशको लागि राम्रा-राम्रा चीजहरू तयार गर्दै रहनेछन् । दिन-प्रतिदिन महीन चीजहरू बनाइरहन्छन् । तिमीलाई भित्र खुशी हुन्छ- बाबाले त हाम्रो लागि नयाँ दुनियाँ बनाउन आउनुभएको छ । अब हामी पुरानो दुनियाँमा कहाँ रहन्छौं र । कमाल छ बाबाको । बाबा हजुरको स्वर्ग स्थापना गर्ने तरिका त कमाल छ । अहिले तिमीलाई सारा स्मृति आएको छ । उनले त रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेकै छैनन् । तिमीले जानेका छौ । तिमी कति प्रकाशमा छौ । मानिसहरू त घोर अन्धकारमा छन् । फरक छ नि । ज्ञान अञ्जन सद्गुरु दिया, अज्ञान अन्धेर विनाश । भक्तहरूले ज्ञानलाई जान्दैनन् । अहिले तिमीले भक्तिलाई जान्दछौ ज्ञानलाई पनि जान्दछौ । सारा स्मृति आएको छ- भक्ति कहिले शुरू हुन्छ, फेरि कहिले पूरा हुन्छ । बाबाले कहिले ज्ञान दिनुहुन्छ, पूरा कहिले हुनेछ, सबै स्मृति छ । नम्बरवार त हुन्छन् नै । कसैलाई धेरै स्मृति हुन्छ, कसैलाई कम । जसलाई धेरै स्मृति रहन्छ, उनै उँच पद पाउनेछन् । स्मृति रह्यो भने अरूलाई पनि सम्झाउन सक्नेछौ । अद्भुत स्मृति छ नि । पहिले तिम्रो बुद्धिमा के थियो । भक्ति, जप, तप, तीर्थ गर्नु, ढोग्नु, सारा निधार नै दाग लाग्यो । भक्तिको स्मृति र ज्ञानमा कति फरक छ । तिमी अहिले भक्तिलाई जान्दछौ किनकि शुरूदेखि भक्ति गरेका छौ । जान्दछौ- हामीले शुरू शुरूमा शिवको भक्ति गर्नु, फेरि देवताहरूको । अरू कसैलाई पनि स्मृति छैन, तिमीलाई रचनाको आदि-मध्य-अन्त्य, भक्ति आदिको सबै स्मृति छ । आधाकल्प भक्ति गर्दै गर्दै गिर्दै आएका छौ ।

अब त दुःखको पहाड खस्नेछ । तिमी बच्चाहरूलाई पुरुषार्थ गर्नुपर्छ, यो खस्नुभन्दा पहिले हामीले यादको यात्राबाट विकर्म विनाश गर्नु छ । सबैलाई तिमी यही सम्झाउँछौ, तिम्रो पासमा हजारौं आउँछन् । तिमी भाइ-बहिनीहरूलाई मार्ग बताउने मेहनत गर्छौ । ज्ञान र भक्तिको स्मृति आएको छ, अर्थात् तिमीले सारा ड्रामालाई नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जानेका छौ । जसले राम्रोसँग जान्दछन्, उनले नै सम्झाउन सक्छन् । सम्झाउने त बच्चाहरूले नै हो । गायन पनि छ- सन् शोज फादर । बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, बच्चाहरूले फेरि अरू भाइहरूलाई सम्झाउँछन् । आत्माहरूलाई सम्झाउँछौ हैन ? भक्तिभन्दा यो ज्ञान बिल्कुल भिन्न छ । गायन पनि त छ नि- एक भगवान् आएर सबै भक्तहरूलाई फल दिनुहुन्छ । एक बाबाका सबै सन्तान हुन् । बाबा भन्नुहुन्छ- म सबै बच्चाहरूलाई शान्तिधाम, सुखधाममा लिएर जान्छु । कल्प-कल्पको यो ज्ञान पनि तिमीलाई अहिले छ, वहाँ

हुँदैन । तिमी पतित बन्छौ, फेरि पावन बनाउनको लागि बाबाले तिमीमाथि कति मेहनत गर्नुहुन्छ, त्यसैले गायन छ— कुर्बान जाऊँ...वारी जाऊँ... । कसमा ? बाबामा । फेरि बाबा उदाहरण बताउनुहुन्छ— यो कुर्बान कसरी गयो । अनुसरण यस नमूनालाई गर । यिनै फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । यदि यति उँच पद पाउनु छ भने त्यस्तै कुर्बान जानुपर्छ । धनवान् कहिल्यै कुर्बान हुन सक्दैनन् । यहाँ त स्वाहा गर्नुपर्ने हुन्छ ।

धनीहरूलाई स्मृति अवश्य आउनेछ । गायन पनि छ नि— अन्तकाल जो स्त्री सिमरे... । यति सबै पैसा के गर्छन् । कसैले लिने नै छैन किनकि सबै खत्तम भएर जानेछ । मैले पनि लिएर के गर्ने ? शरीर सहित सबै थोक खलास हुनु छ । आफू मरेपछि दुनियाँ मर्नेछ । यो धन आदि केही पनि रहने छैन । बाँकी गरुड पुराण आदिमा त रोचक कुराहरू लेखिदिएका छन्, डराउनको लागि ।

बाबा भन्नुहुन्छ— यी शास्त्र आदि हुन् भक्ति मार्गका । आधाकल्प भक्ति मार्ग चल्छ । जबकि रावणराज्य हुन्छ । कसैसँग पनि सोध्न सक्छौ— रावणलाई कहिलेदेखि जलाउँदै आउनुभएको हो ? अरे, परम्परादेखि त रावण हुँदै हुँदैन । थाहै छैन, त्यसैले भनिदिन्छन् परम्परादेखि । तिमी बच्चाहरूलाई अब स्मृति आएको छ— रावण राज्य कहिलेदेखि शुरू हुन्छ । रचयिता, रचनाको रहस्य पनि तिमीले बुझेका छौ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, म एकलाई याद गर्नु भन्ने पाप काटिन्छ । एक-आपसमा यही सावधानी दिँदै गर । घुम्न-फिर्न जाँदा पनि आपसमा यही कुरा गर । सारा ग्रुप यस यादको अवस्थामा चक्कर लगायो भने तिम्रो शान्तिको प्रभाव धेरै पर्नेछ । पादरीहरू पनि एकदम शान्तिमा जान्छन्, क्राइस्टको यादमा । कसैलाई हेर्दा पनि हेर्दैनन् । तिमी त यहाँ धेरै यादमा रहन सक्छौ, कुनै कामधन्दा त छैन । धेरै राम्रो वायुमण्डल छ । बाहिर त धेरै छी-छी वायुमण्डल रहन्छ, त्यसैले संन्यासीहरूको आश्रम पनि धेरै टाढा-टाढा हुन्छन् । तिम्रो त हो नै बेहदको संन्यास । पुरानो दुनियाँ अब गयो कि गयो । यो कब्रिस्तान हो फेरि परिस्तान हुनु छ । वहाँ हीरा-जुहारतका महल बन्दछन् । यी लक्ष्मी-नारायण त परिस्तानको मालिक थिए नि । अहिले छैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगे आउँछु । यो सारा चक्र दोहोरिइरहन्छ । यस समय तिमीलाई सबै स्मृति आएको छ, जबकि बाबाले स्मृति दिलाउनुभयो । पहिले केही पनि बुद्धिमा थिएन । यस स्मृतिको नशामा जब रहन्छौ भने कसैलाई पनि यसै खुशीले सम्झाउन सक्नेछौ । स्मृतिमा रहेर तिमीहरूले घरबार सम्हाल्नु छ । अच्छा !

सदा स्मृतिको नशामा रहनेवाला मीठे-मीठे रूहानी बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई राम्रोसँग बुझेर, स्मृतिमा राखेर अरूलाई पनि स्मृति दिलाउनु छ । ज्ञान अंजन दिएर अज्ञान अन्धकारलाई दूर गर्नु छ ।
- २) ब्रह्मा बाबा समान कुर्बान हुन पूरा अनुसरण गर्नु छ । शरीर सहित सबै खलास हुनु छ, यसैले त्योभन्दा पहिले नै जीवन छुँदै मर्नु छ, जसले गर्दा अन्त्य समयमा केही पनि याद नआओस् ।

वरदानः— बाबाको स्नेहमा आफ्नो मूल कमजोरी कुर्बान गर्नेवाला ज्ञानी आत्मा भव

बापदादा देख्नुहुन्छ— अहिलेसम्म पाँचै विकारको व्यर्थ संकल्प धेरैजसोको चल्छ । ज्ञानी आत्माहरूमा पनि कहिलेकाहीँ आफ्नो गुण वा विशेषताको अभिमान आउँछ, हरेकले आफ्नो मूल कमजोरी वा मूल संस्कारलाई जानेको पनि छ, त्यस कमजोरीलाई बाबाको स्नेहमा कुर्बान गरिदिनु— यही स्नेहको सबूत हो । स्नेही वा ज्ञानी आत्माहरूले बाबाको स्नेहमा व्यर्थ संकल्पहरूलाई पनि समर्पण गरिदिन्छन् ।

स्लोगनः— स्वमानको सीटमा स्थित भएर सबैलाई सम्मान दिनेवाला माननीय आत्मा बन ।